

Gözlerim Bulut Bulut

– Mücella Pakdemir · 24 Şubat 2018

Gözlerim bulut bulut, ha yağdı ha yağacak!
Beklediğim sağanak boşalsa, biter derdim.
Belki bir harf, bir hece değse hüzün sağacak,
Damlalarla aşkıma gönül borcu öderdim.
Başımın üzerinde uçururken ak saçlar,
Bir şey tutuyor beni, tutuşurken yamaçlar.
Kabul etse sualsiz, şu göçmen kırlangıçlar,
Kanatlarına binip son gurbete giderdim.
Nedamet kozalarım çatladı damar damar.
Hayaletler meskeni ruhumu korku yamar.
Kırdım aynalarımı; artık gölgelerim var.
Onlar bana düşmanken ben onlara kaderdim.
Çakın şimşekler, çakın; kaybedecek nem kaldı?
Çeyizimden geriye simsiyah bir dem kaldı.
Kabrime, yumruk yumruk çürüyen sinem kaldı.
Umudun kırıntısı kalsaydı hissederdim.
Şükürsüz kelam ettim, kâbuslarda yanarak.
Oysaki yaşıyorum Allah'a dayanarak.
Kendime şaşıyorum; zırhımdan soyunarak,
Bu gece sırlarımı neden ortaya serdim?
Mücella Pakdemir